

1 octombrie – 7 octombrie

Moartea într-o lume a păcatului

Textul de memorat: „Printr-un singur om a intrat păcatul în lume, și prin păcat a intrat moartea, și astfel moartea a trecut asupra tuturor oamenilor, din pricină că toți au păcătuit” (Romani 5:12)

Domnul Hristos a fost Agentul divin prin care Dumnezeu a adus la existență universul (Ioan 1:1-3,10; Coloseni 1:16; Evrei 1:2). Dar, când Dumnezeu Tatăl I-a conferit această onoare specială lui Hristos și a anunțat că împreună aveau să creeze această lume, „Lucifer a fost invidios pe Isus Hristos” (Ellen G. White, *Istoria mântuirii*, p. 14) și a complotat împotriva Lui. După ce a fost alungat din cer, Satana a decis „să distrugă fericirea lui Adam și a Evei” pe pământ și așa să producă „durere în cer”. El și-a imaginat că, „dacă putea să-i ademenească [pe Adam și pe Eva] la vreun fel de neascultare, Dumnezeu urma să găsească o modalitate prin care să poată fi iertați, ca apoi el însuși și toți îngerii căzuți să poată, într-un mod echitabil, să beneficieze împreună cu ei de mila lui Dumnezeu” (*Ibidem*, p. 27). Conștient de strategia lui Satana, Dumnezeu i-a avertizat pe Adam și pe Eva să nu se expună ispitei (Geneza 2:16,17). Aceasta înseamnă că și atunci când lumea era perfectă și nevinovată existau deja restricții clare pentru oameni.

De înțeles: Căderea lui Adam și a Evei, modul în care păcatul și moartea au pus stăpânire pe lumea noastră și cum Dumnezeu a sădit o sămânță de speranță pentru omenire încă din Eden.

Duminică, 2 octombrie – Afirmatii contradictorii

Lumea ieșită din mâna Domnului era perfectă (Geneza 1:31). Moartea era o experiență necunoscută lui Adam și Evei. În acest context, Dumnezeu a venit în Eden și a emis următoarea avertizare.

1. Citește Geneza 2:16,17. Cum se prezintă aici realitatea voinței libere în contextul perfecțiunii din Eden? Cu alte cuvinte, de ce să fi fost nevoie ca Dumnezeu să-i avertizeze, dacă ei nu ar fi putut alege liber?

La puțin timp după avertizare, Satana a luat forma unui șarpe și a intrat și el în Eden. Eva s-a uitat cum șarpele mânca fericit din fructul interzis, fără să moară. „El însuși mâncase din fructul oprit” (Ellen G. White, *Patriarhi și profeți*, p. 54) și nu i se întâmplase nimic.

2. Citește Geneza 3:1-4. Punându-te în postura Evei, de ce aceste cuvinte ar fi putut suna convingător?

Din perspectiva logicii umane, argumentul șarpelui a sunat mult mai convingător decât cuvântul lui Dumnezeu. Întâi de toate, până atunci în lumea naturală nu existase nicio dovadă a existenței păcatului și a morții. În al doilea rând, șarpele chiar mânca din fructul oprit și îl savura din plin. Așadar, de ce să nu facă și Eva același lucru? Porunca lui Dumnezeu părea prea restrictivă și lipsită de noimă.

Din nefericire, când a ales să creadă una dintre cele două afirmații contradictorii, Eva a ignorat trei principii de bază: (1) judecata umană nu este întotdeauna cea mai sigură cale de a evalua chestiunile spirituale; (2) cuvântul lui Dumnezeu ni se poate părea illogic și lipsit de sens, dar este întotdeauna corect și demn de încredere și (3) există lucruri care nu sunt rele sau greșite în ele însele, dar pe care Dumnezeu le-a ales ca teste ale ascultării.

Ar trebui să înțelegem că experiența Evei din Eden nu reprezintă un caz singular în timp. În fiecare zi și în fiecare moment noi trebuie să alegem între cuvântul lui Dumnezeu (care pentru mulți poate fi nepopular) și apelurile ademenitoare din cultura care ne înconjoară. Alegerea noastră va avea consecințe veșnice.

În ce aspecte învățăturile clare ale Bibliei intră în conflict cu ideile lumii?

Luni, 3 octombrie – Amăgită de șarpe

3. Citește Geneza 3:1-7. Ce criterii a folosit Eva pentru a alege între cuvântul lui Dumnezeu și cel al șarpelui?

Capitolul 3 din Geneza este unul dintre cele mai clare exemple de psihologie a ispitirii. Dumnezeu i-a avertizat pe Adam și pe Eva că, dacă aveau să mănânce din fructul interzis, urmau categoric să moară (Geneza 2:16,17). Luând formă de șarpe, Satana a folosit diferite strategii retorice pentru a o face pe Eva să păcătuiască: **(1)** A *generalizat* interdicția precisă a lui Dumnezeu. Satana a întrebato: „Oare a zis Dumnezeu cu adevărat: «Să nu mâncați din toți pomii din grădină?»” (Geneza 3:1). Contraargumentul Evei a fost că interdicția era *strict* cu privire la acel pom anume: dacă mâncau din el sau dacă îl atingeau, aveau să moară. **(2)** Apoi Satana a *contrazis* afirmația lui Dumnezeu, declarând categoric: „Hotărât că nu veți muri” (Geneza 3:4). **(3)** Iar în cele din urmă *L-a acuzat* pe Dumnezeu că în mod voit *ținea ascunsă* de ea și de soțul ei cunoașterea esențială. Amăgitorul a susținut: „Dar Dumnezeu știe că, în ziua când veți mânca din el, vi se vor deschide ochii și veți fi ca Dumnezeu, cunoscând binele și răul” (Geneza 3:5).

Curiozitatea a dus-o pe Eva pe tărâmul fermecat al lui Satana. Acolo, ea a fost constrânsă să decidă dacă să rămână fidelă poruncii restrictive a lui Dumnezeu sau să accepte ademenirile lui Satana. Punând la îndoială cuvântul lui Dumnezeu, ea și-a folosit propriile simțuri - metoda empirică, cea a observării personale - pentru a alege între cele două afirmații care se contraziceau. Mai întâi, ea a văzut că, din perspectivă *alimentară*, „pomul era bun de mâncat”. Apoi, din perspectivă *estetică*, a văzut că era „plăcut de privit”. În al treilea rând, pe baza unei analize *logice*, „pomul era de dorit ca să deschidă cuiva mintea”. Prin urmare, în mintea ei a avut cu siguranță motive întemeiate să țină cont de cuvintele șarpelui și să mănânce din pomul oprit.

Unii susțin că toate formele de cunoaștere sunt valabile atâta timp cât păstrăm „ce este bun” (1 Tesaloniceni 5:21). Dar tragica experiență a lui Adam și a Evei din Eden demonstrează că, în sine, cunoașterea poate fi foarte dăunătoare. Există unele lucruri pe care categoric este mai bine să nu le știm.

Ce te învață acest episod despre cât de ușor găsești logică și justificare pentru alegerile păcătoase?

Marti, 4 octombrie – „Nu veți muri”

4. Citește Geneza 3:4. Care sunt diversele forme în care această minciună a fost repetată de-a lungul vremii?

O formă clară a acestei minciuni este răspândita credință în nemurirea sufletului. Această noțiune a stat la baza multor religii și filozofii antice. În Egiptul antic, ea a reprezentat motivul mumificării și al arhitecturii funerare (piramidele). Această teorie a devenit și unul dintre pilonii principali ai filozofiei grecești. În *Republica lui Platon*, Socrate îl întreabă pe Glaucon: „Nu ești conștient că sufletul nostru este nemuritor și nu va pieri niciodată?” În opera lui Platon intitulată *Phaedo*, Socrate susține ceva asemănător, spunând că „sufletul este nemuritor și neperisabil și sufletele noastre vor exista cu adevărat în Hades”. Aceste concepte filozofice aveau să influențeze cultura occidentală și chiar creștinismul post-apostolic. Dar ele au luat naștere încă din Grădina Edenului, de la Satana. Esența ispitei din Eden a fost asigurarea pe care Satana i-a dat-o Evei: „Hotărât că nu veți muri” (Gen. 3:4). Prin această afirmație emfatică, Satana a pus cuvântul lui deasupra cuvântului lui Dumnezeu.

5. Spre deosebire de teoria nemuririi sufletului, ce ne învață versetele de mai jos și cum pot fi folosite la contracararea acestei minciuni? Psalmii 115:17; Ioan 5:28,29; Psalmii 146:4; Matei 10:28; 1 Corinteni 15:51-58

Teoria satanică a nemuririi naturale a sufletului a persistat, inclusiv în lumea modernă. Cărți, filme și programe TV au continuat să promoveze ideea că, atunci când murim, noi trecem într-o altă stare

conștiință. Cât de trist că această eroare este predicată și de la multe amvoane creștine! S-a implicat până și știința. Există în Statele Unite o fundație care încearcă să creeze o tehnologie care se presupune că va permite contactul cu morții, despre care se crede că există ca „persoane post-materiale”. Dată fiind această eroare atât de răspândită, nu este de mirare că amăgirea aceasta va juca un rol crucial în evenimentele finale ale istoriei umane.

Cum se manifestă minciuna nemuririi sufletului în cultura românească? De ce trebuie să ne bazăm pe Biblie mai mult decât pe simțurile noastre?

Miercuri, 5 octombrie – Consecințele păcatului

6. Citește Geneza 3:7-19 și Romani 5:12. Care au fost principalele consecințe ale păcatului?

Captivată de discursul convingător al șarpelui, Eva nu a anticipat consecințele ample ale deciziei ei. Prin acest act de neascultare, Eva a pus capăt loialității ei față de Dumnezeu și s-a angajat să se supună lui Satana. Capitolul 3 din Geneza descrie căderea lui Adam și a Evei și urmările ei cele mai tragice. Din perspectivă teologică, amândoi au fost cuprinși de *teofobie* (frică de Dumnezeu) și s-au ascuns de El (v. 8). Din punct de vedere psihosocial, le era rușine de ei înșiși și au început să se acuze reciproc (v. 7, 9-13). Din punct de vedere fizic, aveau să muncească din greu, să simtă durere și în final să moară (v. 16-19). Și, dintr-o perspectivă ecologică, lumea naturală degenerase (v. 17, 18).

Grădina Edenului nu mai era locul frumos și plăcut care fusese până atunci. „Când au văzut florile ofilindu-se și frunzele căzând, primele semne ale degradării, Adam și tovarășa lui au plâns mult mai mult decât își plâng oamenii morții acum. Moartea fragilelor flori era într-adevăr un motiv de durere; dar, când pomilor falnici le-au căzut frunzele, această scenă le-a făcut viu în minte faptul dureros că moartea este partea a tot ce are viață” (Ellen G. White, *Patriarhi și profeți*, p. 62).

Adam și Eva nu au murit imediat, în sensul că au continuat să trăiască, dar exact în aceeași zi și-au primit condamnarea la moarte. Domnul i-a spus lui Adam: „În sudoarea feței tale să-ți mănânci pâinea până te vei întoarce în pământ, căci din el ai fost luat; căci țărână ești și în țărână te vei întoarce” (Geneza 3:19). Căderea a avut consecințe tragice într-adevăr asupra întregii omeniri. Apostolul Pavel avea să explice: „Printr-un singur om a intrat păcatul în lume și prin păcat a intrat moartea, și astfel moartea a trecut asupra tuturor oamenilor, din pricină că toți au păcătuit” (Romani 5:12).

Tristul și durerosul adevăr este că, după cum omenirea a suferit în toate timpurile, și noi astăzi suportăm consecințele a ce s-a întâmplat în Eden. Cât de recunoscători putem fi totuși că, datorită lui Isus și jertfei Sale, avem speranța vieții fără sfârșit într-o lume în care păcatul nu va mai apărea niciodată.

Ce lecții înveți din experiența dureroasă a Evei cu privire la urmările faptelor păcătoase?

Joi, 6 octombrie – Prima făgăduință a Evangheliei

7. Citește Geneza 3:15,21. Ce speranță pentru toată omenirea se găsește în aceste texte?

Geneza 3 descrie tragedia abătută asupra lumii după căderea în păcat. Totul s-a schimbat, iar Adam și Eva au putut vedea contrastul dintre ce fusese și ce devenise lumea. Dar, în mijlocul dezamăgirii și al disperării, Dumnezeu le-a dat asigurări privind prezentul și o speranță privind viitorul. În primul rând, a blestemat șarpele printr-un cuvânt de speranță în legătură cu Mesia: „Și voi pune dușmănie între tine și femeie și între sămânța ta și sămânța ei; el îți va zdrobi capul, iar tu îi vei zdrobi călcâiul” (v. 15, BTF). Cuvântul „vrăjmășie/dușmănie” (ebr., *'eybah*) presupune nu doar o luptă cosmică de lungă durată între bine și rău, ci și o repulsie față de păcat, pe care harul lui Dumnezeu a sădit-o în conștiința umană. Prin natura noastră, noi suntem cu totul decăzuți (Efes. 2:1,5) și „robi ai păcatului” (Rom. 6:20). Dar harul pe care Isus Hristos îl toarnă în fiecare om naște în noi dușmănie față de Satana. Iar această dușmănie, un dar divin din Eden, este cea care ne permite să acceptăm harul Său salvator. Fără acest har care produce convertire și fără această putere înnoitoare, omenirea ar fi continuat să fie prizoniera lui Satana, o slugă gata să-i îndeplinească ordinul.

Apoi, Domnul a folosit o jertfă animală pentru a ilustra această făgăduință mesianică (vezi Gen. 3:21). „Când a trebuit să aducă prima jertfă pentru păcat, conform îndrumărilor precise ale lui Dumnezeu, pentru Adam a fost o ceremonie foarte dureroasă. Mâna lui trebuia să se ridice și să ia o viață, pe care numai Dumnezeu putea să o dea, și să aducă astfel o jertfă pentru păcat. Era prima dată când asista la moartea cuiva. Privind la victima care sângera, zvârcolindu-se în agonia morții, el trebuia să privească, prin credință, la Fiul lui Dumnezeu - prefigurat de victima sa - care urma să moară ca jertfă pentru om” (Ellen G. White, *Istoria mântuirii*, p. 50).

8. Citește 2 Corinteni 5:21 și Evrei 9:28. Ce ne spun aceste texte despre ceea ce a fost dezvăluit pentru prima dată în Eden?

Știind că în cele din urmă aveau să moară (Gen. 3:19,22-24), Adam și Eva au ieșit din Grădina Edenului. Dar nu au plecat goi sau cu învelitoarea din frunze de smochin (Gen. 3:7). Dumnezeu le-a făcut „haine de piele” și chiar „i-a îmbrăcat cu ele” (Gen. 3:21) - un simbol al veșmântului Lui de neprihănire (vezi Zah. 3:1-5; Luca 15:22). Astfel, chiar atunci, în Eden, de la bun început, Evanghelia i-a fost dezvăluită omenirii.

Vineri, 7 octombrie

Studiu suplimentar: Ellen G. White, *Patriarhi și profeți*, capitolele 3 și 4; *Educație*, capitolul „Cunoașterea binelui și a răului”

În ultimii ani s-au făcut studii privind experiențele din preajma morții. Practic, unii oameni mor, în sensul că nu le mai bate inima și nu mai respiră. Apoi revin la viață, dar cu povești fantastice despre cum pluteau într-un alt tărâm al existenței și cum au întâlnit o ființă de lumină. Unii chiar spun că au întâlnit rude decedate de mult timp. Numeroase persoane, chiar și dintre creștini, care nu înțeleg adevărul despre moarte, cred că aceste relatări sunt o dovadă în plus despre nemurirea sufletului. Dar (și acesta ar trebui să fie elementul care să-i alerteze că ceva nu e bine) majoritatea celor cu astfel de experiențe susțin că ființele spirituale întâlnite le-au adresat cuvinte de mângâiere, declarații frumoase de iubire, pace și bunătate. Dar nimic despre salvarea în Hristos, păcat sau judecată. Dacă tot au avut o mică pregustare a vieții de apoi a creștinilor, nu ar fi trebuit să primească odată cu ea cel puțin o fărâamă din învățăturile creștine elementare? Însă ei par să fi primit ceea ce sună mai mult a doctrină New Age, fapt ce ar putea explica de ce, în multe cazuri, sunt și mai puțin atrași spre creștinism decât erau înainte de a „muri”. Din nefericire, acești oameni au fost amăgiți de aceeași ființă care a amăgit-o pe Eva în Eden și cu aceeași minciună. (Vezi studiul 11.)

STUDIUL ZILNIC – BIBLIA ȘI CARTEA RUGĂCIUNEA

Biblia: 1 Samuel 19 - 25;

1. Cum a justificat Mical în fața tatălui ei plecarea lui David?
2. Unde și cum era păstrată sabia lui Goliat, filisteanul?
3. Câți oameni care purtau efodul preoțesc de in a ucis edomitul Doeg?
4. Cine și cu ce ocazie a zis: „Tu ești mai bun decât mine, căci tu mi-ai făcut bine, iar eu ți-am făcut rău”?

Ellen G. White, *Rugăciunea*, capitolul 6 „Rugăciunea credinței” (până la par. „Cereți cu credință și apoi primiți”).

5. Ce obicei ne face mai slabi atât pe noi, cât și pe ceilalți?